

šení závaznosti kolektivní smlouvy pracovní platí všechna její ustanovení ve všech závodech příslušné oblasti a příslušného odvětví. V důsledku toho by se zdálo, že by ustanovení kolektivní smlouvy pracovní po jejím prohlášení za závaznou platila i v závodech, kde platila již před tím, a to na základě platnosti zmíněného rozhodnutí ministerstva sociální péče (ministerstva veřejných prací).

Nehledíc k tomu, že podle našeho názoru, jak již výše bylo uvedeno pod V., 1. tohoto pojednání, se tu jedná o nedopatření v redakci textu vlád. nařízení, odporuje tomuto výkladu jasné znění § 5, který in principio obsahuje slova: »... V závodech, pro které byla ujednána hromadná smlouva pracovní, a ne b pro které byla prohlášena závaznost hromadných smluv pracovních...« zákonodárce tu rozdělil závody na ty, ve kterých jest kolektivní smlouva pracovní závaznou, poněvadž se na ně vztahuje (zaměstnavatel a zaměstnanec nebo alespoň zaměstnavatel jsou členy odborové orgnisace, která kolektivní dohodu ujednala, po případě zaměstnavatel sám jest přímým kontrahentem) a na ty, pro které byla prohlášena určitá hromadná smlouva pracovní za závaznou. Uvádí, že v žádném z obou případů závodů nesmějí být zaměst-

nancovy nároky z těchto smluv plynoucí zkráceny.

Z těchto úvah plynou pak odpovědi na nadhozené otázky:

Ad a) I když dojde k prohlášení závaznosti určité kolektivní smlouvy pracovní rozhodnutím ministerstva sociální péče (ministerstva veřejných prací) určité oblasti a odvětví, platí v závodech, na které se dotýčná kolektivní smlouva vztahovala již dříve, jako taková, a nikoliv jako správní akt.

Ad b) Prohlášení závaznosti určité kolektivní smlouvy pracovní rozhodnutím rozhodujícího úřadu jest účinné tak dlouho, dokud platí samotná kolektivní smlouva, prohlášená za závaznou.⁴¹⁾ Tomuto výkladu nasvědčuje také ta okolnost, že vládní nařízení č. 102/1935 ve znění vlád. nař. č. 169/1936 Sb. z. a n. a vládního nařízení č. 140/1937 Sb. z. a n., které upravuje podobným způsobem rozšiřování závaznosti kolektivních smluv pracovních v oboru textilní výroby, obsahuje předpis, podle kterého prohlášení závaznosti kolektivní smlouvy pracovní pro určitou oblast nebo rozšíření její závaznosti na závody jiných soudních okresů pomíjí výpovědi hromadné smlouvy pracovní.

Z rozhodnutí ve věcech pracovních.

Kolektivní smlouvy

2580.

Byla-li výše mzdy stanovena smluvně, nemůže se zaměstnanec domáhati na zaměstnavateli rozdílu mezi mzdou sjednanou a mzdou stanovenou v kolektivní smlouvě svazu zaměstnavatelů (Svazu zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v Liberci) a svazu zaměstnanců (Svazu dělnictva stavebního, kamenného a keramického průmyslu v ČSR. v Praze a Svazem křesťanských továrnic a stavebních dělníků pro ČSR. ve Svítavách), když pracovní poměr nepodléhal ustanovením kolektivní smlouvy, ježto žalovaný zaměstnavatel nebyl členem zmíněného svazu zaměstnavatelů. (Rozh. nej. soudu z 4. VI. 1937, Rv I 675/37, Váž. obč. 16.171.)

Odvolačí soud právem došel k závěru, že hromadná smlouva ze dne 15. března 1935, sjednaná jednak mezi Svazem zaměstnavatelů severočeských stavebních živností v L. a jednak Svazem dělnictva stavebního, kameno- a keramického průmyslu v Československé republice sídlícím v P. a Svazem křesťanských továrnic a stavebních dělníků pro Československou republiku sídlícím ve S., se nehodí na žalobcův pracovní poměr, ježto žalovaná firma nebyla a není členkou dotčeného svazu zaměstnavatelského. Neplnily-li však žalobcovy nároky z ustanovení hromadných smluv, nemá významu ani ustanovení § 4 vlád. nař. č. 89/1935 Sb. z. a n., že jednotlivou (individuální) smlouvou nesmějí býti zkráceny mzdové nároky zaměstnancovy, plynoucí

z ustanovení hromadných smluv pracovních. Byla-li, jak odvolacím soudem zjištěno, mezi stranami ujednána mzda žalobci příslušící, měl žalobce jen nárok na tuto mzdu a nikoliv na mzdu v místě obvyklou (§ 1152 obč. zák.).

Služební smlouva

§ 1151.

2581.

Práce, které konal opatrovanec štátneho detského domova až do dosiahnutia svojho 15. roku osobe, u ktorej bol správou domova umiestený (§§ 1, 2 zák. čl. XXI—1901), treba pokladať za bezplatné. (Rozh. nej. soudu z 17. VI. 1937, Rv IV 199/37, Úr. sb. 3359.)

Podľa nesporného skutkového stavu umiestil žalobkyňu u žalovaného štátneho detského domova v R. ako opatrovankyňu tohoto ústavu. Podľa § 1 zák. čl. XXI:1901 je opatrovanec do 15. roku svojho veku pod dozorom tohoto ústavu. V spore nebolo ani tvrdené, že by na dobu od umiestenia žalobkyne u žalovaného do dosiahnutia jej 15. roku bola bývala ujednaná so žalovaným pracovná alebo služebná smluva dotýčnej práce resp. služieb žalobkyne. Už z povahy veci plynie, že dieťa tohoto veku umiestené je podľa § 2 zák. čl.

⁴¹⁾ Opačný názor zastáva Budník, Nevylučiteľnosť a obecná platnosť hromadných smluv pracovních (Pracovní právo, 1937, str. 130), který uvádí, že k zániku platnosti prohlášení závaznosti kolektivní smlouvy pracovní jest třeba opět rozhodnutí úřadu.

XXI:1901 mimo ústavu nie cieľom zárobku, ale aby si osvojilo vedomosti pre svoju budúcu životnú dráhu. Treba mať teda za to, že opatrovancom do dosiahnutia jeho 15. roku prípadne vykonávané práce treba pokladať bezplatné, konané cieľom výcviku opatrovanca pre budúci život. Pokiaľ sa tedy žalobkyňa domáha odmeny za práce do tohoto času v domácnosti žalovaného vykonané, jej žaloba v tejto časti ako nepodstatná bez porušenia hmotného práva bola zamietnutá.

§ 1151.

2582.

Služební smlouvu lze uzavřítí také mlčky (§ 863 obč. z.) tím, že někdo jedná tak, jako zaměstnanec, a že zaměstnavatel to — třeba jen mlčky — schvaluje. Nezáleží při tom také na služebním titulu, jaký byl zaměstnanci dán zaměstnavatelem, ani na tom, zda zaměstnanec měl odborné vzdělání pro úkony takto mu svěřené. Ani výše mzdy nemusí býti při tom ujednána, protože, nebyla-li ujednána, má zaměstnanec nárok na mzdu přiměřenou podle § 1152 obč. zák. (Rozh. nej. soudu z 17. VI. 1937, Rv I 1012/37, Soudcovské Listy 1306.)

... Neboť i služební smlouvu lze uzavřítí také mlčky (§ 863 obč. zák.) tím, že někdo jedná tak jako zaměstnanec, a že zaměstnavatel to — třeba jen mlčky — schvaluje. Nezáleží při tom také na služebním titulu, jaký byl zaměstnanci dán zaměstnavatelem, ani na tom, zda zaměstnanec měl odborné vzdělání pro úkony takto mu svěřené, nýbrž sejde pouze na obsahu a rozsahu jeho činnosti. Ani výše mzdy nemusí býti při tom ujednána, protože, nebyla-li ujednána, má zaměstnanec nárok na mzdu přiměřenou podle § 1152 obč. z. Opřel-li žalobce v přihlášce ke konkursu svůj nárok na služební plat a smluvný pevný plat a žádal-li pak v žalobě také aspoň přiměřenou mzdu, tedy nejde o změnu právního důvodu, protože právním důvodem žalobního nároku zůstává stále služební smlouva a neodporuje to ustanovení § 112 odst. (1) poslední věta konk. ř.

Bude-li zjištěno, že žalobce byl ve služebním poměru k hraběti Quidonu T., ať výslovně nebo jen mlčky ujednaném, a ať jako ředitel velko-statku nebo zaměstnanec bez zvláštního služebního titulu, tedy by nebylo překážky, aby byl za důvodný uznán jeho nárok aspoň na přiměřenou mzdu, pokud mu již nebyla uhrazena. Správný je názor odvolacího soudu, že uznání pohledávky vyrovnacím správcem ve vyrovnacím řízení vedlo k tomu, že pohledávku uznal, tak i tvrzením žalovaného správce konkursní podstaty ve sporu, proč ji nyní neuznává.

Na splatnosti pohledávky nezáleží, nýbrž na době, ve které zaměstnanec konal služby. Neboť § 54 č. 2 konk. ř. uvádí různé nároky a při pohledávkách z poměru služebního nebo pracovního nežadá dospělost pohledávky, poněvadž o dospělosti se zmiňuje jen při pohledávkách jiných.

Vše to, co dosud uvedeno, týká se jen smluvené nebo přiměřené odměny (mzdy).

§ 1151.

2583.

I. Správca konkurznej podstaty je oprávnený bez schválenia konkurzného komisára a veriteľského výboru prijať do služieb zamestnanca (k vykonávaniu dozoru) na ťarchu konkurznej podstaty. II. V spore, ktorým sa domáha zamestnanec, prijatý do služieb vyrovnacím správcem alebo správ-

com konkurznej podstaty, svojich nárokov zo služebného pomeru, nie je ani vyrovnací správca, ani správca konkurznej podstaty vo vlastnej osobe pasívne legitimovaný. (Rozh. nej. soudu z 27. X. 1936, Rv IV 546/36, Váž. obč. 15.543, Úr. sb. 2901.)

Záver odvolacieho súdu, že žalovaný neprijal žalobníka do zamestnania ako konkurzný správca — vyvodeny z usnesenia komisára zo dňa 10. októbra 1934 a 24. októbra 1934, ktorým konkurzný komisár odoprel určiť útraty žalobníka ako dozorcú na ťarchu konkurznej podstaty z toho dôvodu, že žalovaný si nevyžiadal k vymenovaniu dozorcú ani schválenia konkurzného komisára, ani veriteľského výboru — je mylný, lebo podľa § 81 konk. pr. s úkony konkurzného správcu voči tretím osobám platné a záväzné okrem prípadov v tomto paragrafe uvedených. Medzi tieto nepatrí prijatie zamestnancov za dennú mzdu na ťarchu konkurznej podstaty.

Pohl'adávky z úkonov vyrovnacieho správcu konajúceho za dlžníka (§ 26, bod 2. vyrov. por.) sú prednostnými pohl'adávkami vo vyrovnacom pokračovaní a pohl'adávky z právnych úkonov správcu podstaty sú pohl'ádkami proti podstate v konkurznom pokračovaní (§ 49, bod 2. konk. por.). K týmto patria aj pohl'adávky z úkonov vyrovnacieho správcu pod podmienkami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení. Nie je preto žalovaný ani ako vyrovnací správca, ani ako správca konkurznej podstaty k sporu vo vlastnej osobe pasívne legitimovaný.

§ 1151.

2584.

Pracovný pomer divadelnej šatnárky treba posudzovať podľa zákona č. 244/1922 Sb. z. a n. a nie podľa zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. o súkromných zamestnancích. (Rozh. nejv. soudu z 25. V. 1937, Rv IV 210/37, Úr. sb. 3308.)

§ 1157

2585.

Uplatňovanie nároku na odškodné za úraz, ktorý stihol žalobníka pri konaní ručných služieb požadovaných obcou podľa § 39 zák. čis. 329/1921 Sb. z. a n., nepatrí na porad úřva. (Rozh. z 10. III. 1937, Rv IV 653/36, Váž. obč. 15.984, Úr. sb. 3156.)

Pro řešení otázky, zda žalobní nárok je soukromoprávní anebo veřejnoprávní, je rozhodující okolností, že strana, jež se domáhá plnění od svého odpůrce, domáhá se tohoto plnění jako druh proti druhu v poměru souřadnosti aneb v poměru nadřízenosti resp. podřízenosti. V konkrétním případě žalovaná politická obec nepovažovala od dovolatele plnění služeb jako druh od druhu v poměru souřadnosti, nýbrž požadovala od něho jako od svého obyvatele v poměru nadřízenosti t. zv. ruční službu podle § 39 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n. Dovolatel se tomuto vyzvání žalované politické obce, vydanému na základě předpisů veřejného práva, podrobil jako příslušník této obce, nastoupil tedy požadovanou ruční službu v poměru podřízenosti vůči obci, jež ho vyzvala k plnění služeb na základě zákonných ustanovení veřejnoprávních. Utrpěl-li dovolatel úraz při konání služby, uložené mu žalovanou obcí jako podmět veřejnoprávním v poměru veřejnoprávní nadřízenosti, vznikl žalobní nárok dovolatelův z veřejnoprávního poměru žalované obce k dovolateli jako jejímu obyvatele, jenže se jejímu veřejnoprávnímu příkazu podrobil. Proto nemůže právem dovolatel uplatňovati tento žalobní nárok

na náhradu škody před občanskými soudy pro nepřipustnost pořadu práva (bod 1. § 180 Osp.). Okolnosti sporu překážející uvedené v bodě 1. § 180 Osp. nutno dbáti z úřední povinnosti podle § 540 Osp. v znění bodu 10. čl. III. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. v každém stadiu sporu.

§ 1157.

2586.

I. K nářadí ve smyslu § 1157 obč. zák. patří i postroje k zapřažení koní.

II. Je-li poškození kočího v příčinné souvislosti s vadným stavem koňského postroje, odpovídá zaměstnavatel za škodu kočímu z toho vzniklou.

III. Zaměstnanci samému nelze přičítati spoluvinu proto, že neupozornil zaměstnavatele na vadnost pracovního nářadí. (Rozh. nej. soudu z 20. V. 1937, Rv I 445/37, Váž. obč. 16120.)

Podle shodného přednesu sporných stran byl žalobce zaměstnán jako kočí až do dne úrazu, to jest do 9. března 1934. Žalovaný nařídil v ten den žalobci, aby jel s bryčkou do V., a žalobce utrpěl při této jízdě úraz zlomení nohy. Z toho tedy plyne, že žalobce utrpěl úraz při vykonávání služebního úkonu, jež mu žalovaný přikázal jako jeho zaměstnavatel. Nutno proto posuzovati souzenou věc podle § 1157 obč. zák. Podle uvedeného zákonného ustanovení byl žalovaný povinen upravit služební úkony žalobcovy a pečovat o nářadí tak, aby žalobcův život a zdraví byly chráněny, pokud jest to podle povahy úkonu možné (rozh. č. 10.298 Sb. n. s.*). Nářadím podle § 1157 obč. zák. jsou všechny předměty, jež jsou určeny k provádění pracovních úkonů (rozh. č. 14.132 Sb. n. s.*), tedy i postroje, jichž jest potřebí k zapřažení koní a jízde s nimi. Nižší soudy zjistily, že návojník byl částečně zpuchřelý a že se proto přetrhl při jízdě s kopce, že valachovi nalétla bryčka na nohy, že se otočil a chtěl utíkatí domů, kdežto bryčka že jela na pravou stranu, a že proto byl žalobce stržen s vozu a poraněn. Je proto i správný závěr nižších soudů, že příčinou úrazu žalobcova byl vadný návojník. Bylo tudíž nářadí, které žalovaný dal žalobci k provádění pracovních úkonů, v takovém stavu, že žalobcův život a zdraví nebyly chráněny. Žalovaný, opominuv péči podle § 1157 obč. zák. mu uloženou, nemůže namítati, že nevěděl o vadnosti návojníku. Jest věci zaměstnavatelovou, aby nářadí řádně prohlédl před započítím práce. Nerozhoduje proto, zda žalovaný o vadnosti postroje věděl, když ani netvrdil, že prohlédl postroj, než žalobci přikázal jeti do V. Poněvadž péče podle § 1157 obč. zák. jest uložena výhradně zaměstnavateli, nikoli zaměstnanci, jež není povinen, aby zaměstnavatele upozorňoval na potřebu ochrany a vadnost pracovního nářadí, nemůže býti ani na žalobcově straně spoluzavinění, když se jinak nedopustil žádného zavinění ani opominutí.

* Váž. obč. 10.298 (rozh. z 7. XI. 1930, Rv I 62/30, v »Pracovním právu« č. 235): Zaměstnavatel jest povinen postarati se o to, aby zaměstnanec, čistící okna, byl zabezpečen.

Váž. obč. 14.132 (rozh. z 31. I. 1935, Rv II 293/33, v »Pracovním právu« č. 1060): Péče podle § 1157 obč. zák. je uložena zaměstnavateli, nikoliv zaměstnanému, jež není povinen, aby zaměstnavatele upozorňoval na potřebu ochrany. Nestačí, že pracovní místnost vyhovovala předpisům stavebním a zdravotním, nýbrž její zařízení musí býti také, aby při něm byly život a zdraví zaměstnanců dostatečně chráněny. Výrazem »nářadí« ve smyslu § 1157 obč. zák. je rozuměti předměty, určené k provádění pracovních úkonů.

Dovolená

2587.

Zaměstnancovi je ponechané na vůli, či si chce domáhat platenej dovolenej podľa zák. č. 67/1925 Sb. z. a n.; ak sa jej v dotýčnom služebnom roku nedomáhal, neprislúcha mu za ňu ani peňažitá náhrada. (Rozh. nej. soudu z 25. V. 1937, Rv III 177/37, Úr. sb. 3307.)

Správne je stanovisko odvolacieho súdu, že žalobný nárok na peňažitú náhradu za nevybranú dovolenú nie je opodstatnený, lebo žalobník nedokázal, že o dovolenú žiadal. Vývody dovolacej žiadosti, podľa ktorých zamestnanec má nárok na dovolenú už podľa zákona a v prípade, že sa ho výslovne nevzdal, prichodí mu dovolená aj vtedy, keď ji nežiadal, sú miestne, lebo zamestnancovi je ponechané na vůli, či si chce dovolenú vybrať, zamestnavateľ nie je povinný, aby mu ju ponúkal a vnucoval; zamestnanec stráca nárok na dovolenú, ak neuplatní svoje právo na ňu v tom ktorom služebnom roku, a v takomto prípade nemôže miesto dovolenej taktó nevyužitej žiadať ani peňažitú náhradu za ňu, ako to Najvyšší súd vyslovil a odôvodnil v rozhodnutí Sb. n. s. č. 11.163*), na dôvody ktorého sa tu k vůli stručnosti poukazuje. V napadnutom rozsudku nebolo však zistené, že sa žalobník domáhal v tom-ktorom služebnom roku dovolenej, a rozsudok odvolacieho súdu nie je napadnutý pre kusosť skutkového stavu v tomto smere spôsobom vyhovujúcim predpisem § 534 Osp., keďže v dovolacej žiadosti tvrdí žalobník len, že môže byť dokázané, že viackrát žiadal dovolenú.

Pracovní soudy

§ 1.

2588.

Nepríslušnosť pracovného súdu pre spor, ktorým sa žalobca domáha zaplataenia 8000 Kč provízie z dôvodov, že žalovaní sa zaviazali túto pohľadávku zaplatiť a že firmu, u ktorej bol zamestnaný, prevzali, resp. stali sa jej dedičmi. (Rozh. nejv. soudu v 11. V. 1937, Rv IV. 84/37, Sb. min. sprav. č. 218.)

Podľa § 1 zák. č. 151/1931 Sb. z. a n. sú pracovné súdy výlučne príslušné rozhodovať, v sporoch z pracovného, služebného alebo učňovského pomeru, založeného súkromoprávnou smluvou, vzniklých medzi zamestnancom a zamestnavateľom. Svoju príslušnosť skúma pracovný súd podľa § 22 cit. zák. v každom štádiu sporu s úradu.

Žalobník v žalobe ako aj pri svojom výsluchu udal, že bol zamestnaný u firmy J. V., s ktorou uzavrel aj písennú smluvu, a žalovaných A. V. a A. V. žiadal odsúdiť na zaplataenie nedoplatku 8000 Kč provízie z dôvodu, že oni sa zaviazali túto pohľadávku zaplatiť, a že firmu, u ktorej bol zamestnaný, prevzali, resp. stali sa jej dedičmi. Neopíra tedy svoj nárok o pracovný pomer, ktorý je predpokladom vecnej príslušnosti pracovného súdu, ale o smluvný záväzok zaplatiť túto pohľadávku, resp. zodpovednosť na základe prevzatia, prípadne zdedenia firmy. Ale to nie sú také spory, aké má na mysli hore citované ustanovenie zákona o prac. súdoch.

* Váž. obč. 11.163 (rozh. z 20. XI. 1931, Rv I 1429/30, v »Pracovním právu« č. 322): Zaměstnanci je ponecháno na vůli, zda se chce domáhati dovolené. Zaměstnavatel není povinen, by mu ji nabízel a vnucoval. Zaměstnanec pozbývá nároku na dovolenou, neuplatní-li své právo na ni v tom kterém služebním roce. Zaměstnanec, nastoupivší bez důvodu dovolenou, není oprávněn žádati místo ní peněžitou náhradu.

Rozhodnutí soudů nižších stolic.

Důležitým důvodem pro předčasné zrušení služebního poměru vrchního číšníka je skutečnost, že přes upozornění zaměstnavatele účtenky za paušalovanou dávku z útraty nevytrhoval z knihy přímo u stolu při placení hostem, nýbrž napřed do zásoby. (Rozh. prac. soudu v Praze z 15. V. 1936, Opr IV 133/36-II, kraj. soudu civil. v Praze z 2. XII. 1936, Opr. 338/36-20, Sb. min. sprav. č. 220.)

Prvý soud nepřiznal žalobci náhradu za výpovědní dobu uznáv, že žalovaný byl oprávněn žalobce vrchního číšníka propustiti proto, že proti předpisu netrhal z bloku na paušalovanou obecní dávku z útraty přímo u stolu hostů, nýbrž již předem do zásoby.

Odvolační soud rozsudek prvního soudu potvrdil a uvedl v důvodech:

Jádrém sporu jest otázka, zda okolnost, že žalobce lístky na obecní dávku z útraty, jež žalované straně byla výměrem magistrátu z 26. prosince 1935 paušalována, proti způsobu v tomto výměru nařízeném, netrhal přes upozornění manžela žalované strany přímo u stolu, nýbrž do zásoby, jest důležitým důvodem k předčasnému zrušení služebního poměru.

Žalobce sám doznal, že v sobotu při větším návalu připisoval na lístky pro dávku z útraty tak, že vytrhal je z bloku napřed, aby tak nemusil činiti až u stolu při placení a tak se zdržovati.

Odvolační soud zjišťuje pak z výměru magistrátu hlav. města Prahy shora citovaného, že podnikatel, jemuž byla dávka paušalována, jest po-

vinen vydávati účtenky od nejmenšího pořadového čísla počínaje pravidelně, tedy od čísla 1 k číslům vyšším, že účtenky musí býti trhány z bloků přímo u stolu a po odchodu hosta ihned zničeny a že bude-li kontrolujícím orgánem zjištěno, že se dávka předepsaným způsobem nevybírání, bude paušalování odvoláno a nařízeno vybírání 20% dávky, uložena pořádková pokuta a předepsána k náhradě zkrácená dávka.

Z výpovědi svědka I. P—a zjišťuje soud odvolací, že žalovaný upozorňoval žalobce na přesné dodržování hořejších předpisů a dále, že když žalobce měl volno, odevzdal lístky dávkové svému zástupci Kulnovi a tu že svědek viděl, že lístky byly vytrženy volně jen v bloku, což konstatoval v přítomnosti svědka J—a, jemuž ihned nadiktoval to, co zjistiť, a čísla lístků.

Z výpovědi svědka K. J—a zjišťuje odvolací soud, že z příkazu I. P—a napsal prohlášení, podle něhož P. převzal od žalobce 25 dávkových lístků, a to 10 pevných v bloku a ostatní jednotlivě vytržené z bloku, kteréžto lístky žalobce odevzdal svému zástupci K—ovi.

Těmito zjištěními okolnostmi jest prokázáno, že žalobce, ač na dodržování předpisů o vybírání dávky z útrat byl upozorněn, jednal proti příkazům zaměstnavatelovým a tím tohoto vysazoval nebezpečí pořádkové pokuty a odnětí výhody paušalované dávky.

Okolnost ta sama o sobě podle názoru soudu odvolacího jest důležitým důvodem ku předčasnému zrušení služebního poměru bez výpovědi podle § 34, odst. 1. zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

Poznámky.

Časopisy

Soudcovské listy (roč XVIII., č. 12), v. s. r. Josef Jindřich, Náhradní nároky veřejných nemocnic proti Léčebnému fondu veřejných zaměstnanců a pojištěnců Léčebného fondu.

Soutěž a tvorba (roč. X., č. 9—10), JUDr. Otto Gellner, Trestní ochrana vynálezů důležitých pro obranu státu. — Dr. Hanuš Schmolka, K výkladu § 44, odst. 7. zákona o obraně státu.

Právní Praxe (roč. II., č. 3), univ. prof. dr. J. Sedláček, Nárok zaměstnanců dle § 1154b, obč. z. vzhledem k vojenské službě. — Josef Havelka, Přípustnost zastoupení advokátem v pracovním sporu.

Prager Juristische Zeitschrift (roč. XVII., č. 20), dr. Daninger, Das Vorzugsfandrecht der Sozialversicherungsbeiträge an Liegenschaften.

Antikvární právnické a finanční příručky

[kteréhokoliv vydání i nové

prodá

zvláště Sbírký zákonů a nařízení a Rozhodnutí nejvyšších stolic

koupí

Právnický antikvariát

vymění

Praha II., Václavské n. 43. - Telefon 27929.

Vychází 20. každého m
československé« Kč 12.
sdružení československé
Hlaváček. — Tiskem I
povolení

ÚK PrF MU

3129S26418

tele časopisu »Odborové sdružení
Perštýně 11. — Majitel: Odborové
reale. — Řídící redaktor Jaromír
ybernská ul. 7. — Novinová sazba
pošt. úřad Praha 25.

REV15